

ΣΣ. 1 Δεβ/89

ΗΘΕΛΑ ΝΑΜΑΙ

Ἦθελα νάμαι στὸ γιαλό, τὸ κύμα νὰ ρωτήσω
Σὰν ἀγριεὺς τί ζητᾷ, καὶ σὰν βοσκᾶ, τί λέγει.
Πῶς ἀφρισμένο δέρνεται στὸν βράχο, νὰ γνωρίσω,
Γιὰ ποιά μεγάλη συμφορὰ ξεβούρκωσε καὶ κλαίγει.

Ἦθελα νάμαι στὸ βουνό, τὴν πεύκη νὰ ρωτήσω,
Σὰν τὰ λυγίζη ὁ βοριάς τὰ σκοτεινὰ κλωνιά της,
Γιὰ ποῖο πουλί ποῦ πέταξε καὶ δὲν γυρίζει πίσω,
Βαρυστενάζει ποῦ θαρρεῖς λαβώθηκ' ἡ καρδιά της.

Καὶ μέσ' τὰ φύλλα τῆς ἰτιάς ἤθελα νάμ' ἀκούω,
Νὰ δῶ, ποῖος χύνει ἓνα πικρὸ καὶ μυστικὸ φαρμάκι
Μέσ' τοῦ καυμένου τ' ἀηδονίου τὸ βλοημένο στόμα,
Ποῦ λές καὶ εἶνε ἄνθρωπος, κί' ὄχι μικρὸ πουλάκι.

Παράξενο νὰ μοιάζουνε τὰ κύματα κ' οἱ πόθοι,
Τ' ἀγέρι καὶ ὁ στεναγμός, τὸ κλίμα καὶ τ' ἀῆδονι,
Κί' ὁ κόσμος ποῦνε μέσα μας καλλίτερα νὰ νοιώθῃ
Τὸν ἔξω κόσμο, σὰν θαρρῇ κί' αὐτὸν πῶς δέρνουν πόνοι!

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΣΣ. 12 Νοεμβ/89

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΓΑΛΕΙΟΥ

Πέρα, σαῖτα μου γοργή, μὲ τὸ φιλό μετάξι,
Νάρθη ὁ καλὸς μου τῆ λαμπρή, νὰ βρῇ χρυσᾶ ν' ἀλλάξῃ.
Τάκου, τάκου ὁ ἀργαλειός μου,
Τάκου κ' ἔρχετ' ὁ καλὸς μου.

Μαντίλι ἀπὸ τὰ δάκρυα δὲν τοῦρμινε στὰ ξένα.
Ἄρχοντοπούλες τὸν ζητοῦν, κί' αὐτὸς ποιεῖ γιὰ μένα.
Τάκου, τάκου στὴν αὐλή μου,
ὡς ποῦ νάρθη τὸ πουλί μου.

Ἐγὼ τὸ φάδι θὰ γενῶ, κ' ἐκεῖνος τὸ στημόνι,
Ποῦ νὰ πλεχτῇ μεσ' ὅς τὸ πανί, καὶ πεῖδ νὰ μὴ γλυτόνη.
Τάκου, καὶ σὲ λίγο φθάνει
Γιὰ φίλι καὶ γιὰ στεράνι.

Πέτα, σαῖτα μου γοργή, χτύπα, χρυσὸ μου χτένι,
Ἦ ἀτέλειωτη Σαρακοστή μερόνυχτο νὰ γένῃ.
Τάκου, τάκου ὁ ἀργαλειός μου,
Τάκου, κί' ἔρχεται ὁ καλὸς μου.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΣΣ. 17 Δεκ/89

ΣΑΠΦΙΚΑ

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΜΟΙ ΚΕΙΝΟΣ

Ἄλλος θεὸς μοῦ φαίνεται ἐκεῖνος ποῦ ἀντικρὺ σου
Θωρεῖ τὸ χαμογέλιο σου, κί' ἀκούγει τῆ φωνή σου.
Κ' ἐμένα μέσ' ὅς τὰ στῆθια μου ἐπήδηξ' ἡ καρδιά μου,
Καθὼς σ' ἐπρωτοκύτταξα, καὶ πιάσθηκ' ἡ λαλιά μου.
Γλώσσα δὲν εἶχα γιὰ μιλιᾶ, στὸ αἷμά μου μιὰ λαῦρα
Λεπτὴ ἐκρυφοχύθηκε, τὰ ἔβλεπα ὅλα μαῦρα,
Δὲν ἀκουγα παρὰ βοητό, πετοῦσα σὰν τὸ ψάρι,
Ὁ ἔβρος μ' ἐπερέχυνε, καὶ σὰν ἔηρό χορτάρι
Χλωμὴ σὰν σ' ἐθωροῦσα,
Δὲν ἤξερ' ἂν ἀπέθανα, ἢ ἂν ἀκόμα ζοῦσα.

ΔΕΔΥΚΕ ΜΕΝ Α ΣΕΛΛΑΝΑ.

Τὸ φεγγαράκι ἐμίταψε, μεσάνυχτα σιμόνει,
Ἦ ὠραιε φεύγουν καὶ περνοῦν, κί' ἐγὼ κοιμοῦμαι μόνη.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.

ΣΣ. 3 Σεπ/89

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΚ ΒΟΜΒΑΗΣ

Μοῦ ἐκάματε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ γυρέψετε «τίποτε ἀνακερζόμενον εἰς τὸν ἐν Ἰνδία βίον». Ὅριστε μιὰ μικρὴ περιγραφὴ τῆς Βομβάης. Ἴσως ἔπρεπε νὰ σὰς τὴν δώσω πρὸ πολλοῦ. Μὰ ἔλα δὰ ποῦ εἰμεῖς οἱ Ῥωμαῖοὶ θέλουμε νὰ τὰ φτεῖνουμε ἔλα τοῦ πρώτου νεροῦ, μὴν τύχη καὶ δὲν τὰ παραλάβῃ ἡ ἀθανασία ἔς τὴν ἀγκυλιὰ της! Καὶ σὰν πάρουμε τὸ κονδυλί στὸ χέρι, πρέπει καὶ καλὰ νὰ γράψουμε μὲ ἓνα ὕφος δεσποτάδικο, μιὰ προσφώνησι ἔστους αἰῶνας ποῦ θάλλθουν, καὶ ὄχι ἓνα ἀπλό γράμμα ἔστους φίλους! Κ' ἐτς: μὲ τὸ νὰ μὴ μπορούσα νὰ γράψω σὲ τέτοια γλώσσα, δὲν σὰς ἔγραφα τίποτε! Τώρα ὅμως, ποῦ ἐκοπιάσατε ἔστὸ φτωχικό μου, πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω μὲ τὸ βρεσκάμενο.

Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κἀμω μιὰ σωστὴ περιγραφὴ πρέπει νὰ γυρίσω μερικὰ χρόνια πίσω, τότες ποῦ πρωτοεῖδα τὸν τόπο. — Ἡ πρώτη ἐντύπωσι εἶνε καὶ ἡ ζωηρότερη.

Λοιπὸν σὰν ἐπρωτοβγήκα ἐτὴν Βομβάη ἦτανε Γεννάκης ἐφταμισυ ὄρες βράδυ, καὶ θορρούσα πῶς ἔβλεπα ὄνειρο. Κάτι δρόμοι τρεῖς φορές πλατυτέροι ἀπ' τὴν ὁδὸ Σταδίου, στολισμένοι μὲ δένδρα ποῦ δὲν εἶδαν ποτὲς τοὺς φθινόπωρο, καὶ ποῦ καὶ ποῦ θεωρεῖται γοθικά χτίσια καταφωτισμένα, ποῦ ἔλεγες καὶ ἐκάνανε πανηγυροῦ δῶ πέρα. Ὅσο πῆγαῖνα τόσο προξένη ἦταν ἡ θέα: ἀπὸ τῆ μιὰ μεριά θάλασσα, ἔστὸ πλάγι σιδηροδρόμου, ἔπειτα ὁ δρόμος ποῦ πῆγαῖνα, κί' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἓνα μεγάλο περιβόλι μὲ ἀψηλούς τοίχους ποῦ δὲν ἔβλεπε παρὰ τὰ δένδρα, κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ καπνὸ καὶ φλόγες! Τί νὰ ἦταν ἐδῶ πέρα! Μὲ τὰ ἄλλα ἐγγλέζικα τοῦ Μουσουλμάνος ἀμαζᾶς μοῦ ἐξήγησε πῶς ἦταν τὸ Ἰνδικὸ — νεκροταφεῖο νὰ τὸ πούμε δὲν ταιριάζει, ἀς τὸ πούμε νεκροκαυστεῖο, — ἴσα ἴσα κοντὰ ἐτὴ θάλασσα, γιὰ νὰ βίγουν τὴ στάχτη τῶν νεκρῶν μέσα. Περνώντας ἀπὸ πλεῖο κοντὰ μ' ἐχτύπησε καὶ μιὰ μυρωδιὰ «πριζόλας» ποῦ μ' ἔκαμε πολὺ κακὸ, πλειότερο ἀπ' ὅλες τὲς φουρτσῦνες τοῦ ταξιδιού μου.

Σὰν ἐπέρασα αὐτὸ τὸ περιβόλι εὐρήθηκα ἀνάμεσα ἔς τὰ δένδρα ἐκεῖνα ποῦ βλέπουμε ζωγραφισμένα καμμιὰ φορὰ, ἀψηλὰ καὶ λιγερά σὰν κοπέλες, καὶ τὰ πλατεῖα φύλλα τοὺς ἀπάνω ἀπάνω, ποῦ ἀνάμεσά τοὺς ἐλάμπανε τ' ἀστέρια σὰν διαμάντικα, μὲ τὴ μαλακὴ ἐκείνη λάμψι ποῦ μόνο ἔστὰ μεσημβρινὰ τοῦτα κλίμακα εἶνε ὁ οὐρανός.

Νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ ἔφθασα σίτι ἔς τὸ ἐνός Ἐγγλέζου φίλου ποῦ μὲ φιλοξενοῦσε. Τὰ λένε μπουόγκα.λα ἐδῶ τὰ σίτι τους. Μεγάλες πε-